Dușmanul din interior

Studiul 6, Trimestrul 4, 1 – 7 noiembrie, 2025

Sabat după-amiază 1 Noiembrie

De memorat:

„Eu, Domnul, cercetez inima şi cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.” — Ieremia 17:10

Cuvintele apostolului au fost scrise pentru învățătura credincioșilor din toate veacurile, și ele au o deosebită însemnătate pentru aceia care trăiesc în vremea când „sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”. Îndemnurile și avertizările sale, cum și cuvintele lui pline de credință și curaj sunt necesare fiecărui suflet care vrea să-și mențină credința nezguduită „până la sfârșit”. (Evrei 3, 14.) FA 518.1

Apostolul a căutat să-i învețe pe credincioși cât de important este să-ți ții mintea în frâu ca să nu rătăcească, ocupându-se de subiecte neîngăduite sau să-și irosească puterile cu teme ușuratice. Cei care nu vor să ajungă pradă amăgirilor lui Satana trebuie să păzească bine intrările sufletului; ei trebuie să se ferească a citi, a vedea sau a auzi ceva care ar da naștere la gânduri necurate. Mintea nu trebuie lăsată să se oprească la întâmplare asupra oricărui subiect pe care vrăjmașul sufletelor l-ar sugera. Inima trebuie să fie în mod credincios străjuită căci, de nu, răutățile din afară vor trezi răutățile dinăuntru și sufletul va rătăci în întuneric. „Încingeți-vă coapsele minții voastre”, scria Petru, „fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos.... Nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveați altădată când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci eu sunt sfânt»”. FA 518.2

Duminică, 2 Noiembrie

Încălcarea legământului

Potrivit capitolului 7 din Iosua, care au fost cele două cauze principale ale înfrângerii poporului Israel de către locuitorii cetății Ai?

Marea biruință pe care Dumnezeu o câștigase pentru ei îi făcuse pe izraeliți să fie plini de încredere în ei înșiși. Pentru că li se făgăduise țara Canaanului, se simțeau siguri și nu recunoșteau că numai ajutorul divin putea să le dea izbândă. Însuși Iosua a făcut planurile de cucerire a cetății Ai, fără să caute sfat de la Dumnezeu. PP 493.4

Izraeliții începuseră să-și preamărească propria tărie și să-i privească cu dispreț pe inamicii lor. Se așteptau să aibă o biruință ușoară, iar numărul de trei mii de oameni li se părea suficient pentru a lua cetatea. Fără să aibă asigurarea că Dumnezeu este cu ei, au pornit în grabă atacul. Au înaintat până la porțile cetății, dar numai ca să dea piept cu cea mai puternică și hotărâtă împotrivire. Din cauza numărului și pregătirilor temeinice ale vrăjmașilor, atacatorii au fugit în dezordine spre vale, pe coasta abruptă, cuprinși de panică și groază. Ei au fost urmăriți cu furie de canaaniți, care „i-au urmărit de la poartă ... și i-au bătut la vale”. Chiar dacă pierderea a fost mică în ceea ce privește numărul, întrucât numai treizeci și șase de oameni au fost omorâți, înfrângerea a fost totuși descurajatoare pentru întreaga adunare. „Poporul a rămas încremenit și cu inima moale ca apa.” Era pentru prima dată când dădeau piept cu canaaniții în luptă deschisă și ce se va întâmpla în luptele mari care le stăteau înainte, când apărătorii unei cetăți mici îi puseseră pe fugă? Iosua a privit rezultatul acesta rău ca pe un semn de neplăcere din partea lui Dumnezeu și, plin de durere și presimțiri sumbre, „și-a sfâșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ până seara, înaintea chivotului Domnului, el și bătrânii lui Israel, și și-au presărat capul cu țărână”. PP 493.5

Răspunsul Domnului a fost: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul pe care li l-am dat”. Era timpul să acționeze repede și hotărât și să nu mai stea în disperare și văicăreală. În tabără era un păcat ascuns, care trebuia căutat și îndepărtat înainte ca prezența și binecuvântarea Domnului să fie cu poporul Său. „Eu nu voi mai fi cu voi dacă nu nimiciți ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru.” PP 494.2

Porunca lui Dumnezeu fusese nesocotită de unul dintre cei rânduiți să aducă la îndeplinire judecățile Lui. Iar poporul întreg era făcut răspunzător pentru vinovăția celui ce se abătuse: „Au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor”. Lui Iosua i s-au dat îndrumări cum să-l descopere și cum să-l pedepsească pe vinovat. Pentru descoperirea vinovatului au folosit sorții. Nu a fost arătat păcătosul pe nume, ci pentru un timp lucrurile au fost lăsate neclare, pentru ca poporul să-și simtă răspunderea pentru păcatele ce domneau în mijlocul lui și, în felul acesta, să fie îndemnat să-și cerceteze inima și să se umilească înaintea lui Dumnezeu. PP 494.3

Luni 3 Noiembrie

Păcatul lui Acan

Ce ne spune procedura din Iosua 7:16-19 atât despre Dumnezeu, cât și despre Acan?

Iosua a adunat poporul dis-de-dimineață, „după semințiile lui”, iar scena solemnă și impresionantă a început. Pas cu pas, cercetarea a mers mai departe. Proba îngrozitoare se apropia tot mai mult. Mai întâi a fost atinsă seminția, apoi familia, după aceea casa și în sfârșit bărbatul, și Acan, fiul lui Carmi, din seminția lui Iuda, a fost arătat de degetul lui Dumnezeu ca fiind omul care îl nenorocise pe Israel. PP 495.1

Pentru ca vinovăția lui să fie pe deplin demonstrată, să nu se lase loc pentru acuzația că ar fi fost condamnat pe nedrept, Iosua i-a cerut lui Acan să spună adevărul sub jurământ. Nenorocitul și-a mărturisit complet vinovăția: „Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului lui Israel.... Am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu”. Îndată au fost trimiși oameni la cortul lui, care au dat la o parte pământul în locul indicat, „și iată că lucrurile erau ascunse în cortul lui Acan și argintul era sub ele. Le-au luat din mijlocul cortului, le-au adus lui Iosua și tuturor copiilor lui Israel și le-au pus înaintea Domnului”. PP 495.2

Sentința a fost rostită și executată imediat. „Pentru că tu ne-ai nenorocit”, zise Iosua, „și pe tine te va nenoroci Domnul azi”. Întrucât tot poporul fusese socotit răspunzător pentru păcatul lui Acan și suferise de pe urma lui, trebuia ca, prin reprezentanții săi, să ia parte și la pedepsire. „Și tot Israelul l-a ucis cu pietre.” PP 495.3

Noi mărturisim că suntem guvernați de aceleași principii, că suntem influențați de același spirit. Dar, în loc să dăm totul pentru Hristos, mulți au luat o placă de aur și o manta babiloniană și le-au ascuns în tabără. Dacă prezența unui singur Acan a fost suficientă pentru a slăbi întreaga tabără a lui Israel, să fim oare surprinși de puținul succes ce însoțește eforturile noastre, când fiecare comunitate și aproape fiecare familie își au Acanii lor? 5M 157.1

Dezaprobarea lui Dumnezeu este asupra poporului Său și El nu-Și va manifesta puterea în mijlocul lor, cât timp între ei există păcate cultivate și apărate de cei care se află în poziții de răspundere. 3M 270.2

Marţi 4 Noiembrie

Alegeri fatale

Ce îi cere Iosua lui Acan să facă, în Iosua 7:19-21? Ce înseamnă o astfel de cerere? Cum înțelegem mărturisirea lui?

Păcatul lui Acan a fost săvârșit, sfidând cea mai directă și mai solemnă avertizare și cele mai puternice dovezi ale puterii lui Dumnezeu. „Feriți-vă de ceea ce va fi dat spre nimicire ca să nu fiți dați spre nimicire”, așa i se spusese lui Israel. Porunca fusese dată imediat după trecerea Iordanului și recunoașterea legământului lui Dumnezeu prin circumciderea poporului, după prăznuirea Paștelui și arătarea Îngerului legământului, Căpetenia oștirii Domnului. A urmat apoi luarea Ierihonului, ca dovadă că nimicirea va cădea fără îndoială peste călcătorii Legii lui Dumnezeu. Faptul că numai puterea lui Dumnezeu îi dăduse biruință lui Israel, și că acesta nu cucerise Ierihonul prin propria lui putere, dădea o însemnătate solemnă poruncii care le interzicea să-și însușească ceva din prada Ierihonului. Dumnezeu, prin puterea cuvântului Său, nimicise această fortăreață întărită; era cucerirea Lui și numai Lui trebuia să-I fie consacrată cetatea, cu tot ce cuprindea ea. PP 495.5

Între milioanele lui Israel s-a găsit un singur bărbat care s-a încumetat să calce porunca lui Dumnezeu în ceasul solemn al biruinței și al judecății. La vederea costumului babilonian scump, lăcomia lui Acan s-a trezit; chiar în clipa când era față în față cu moartea, el îl numea „o manta frumoasă de Șinear”. Un păcat a adus un altul și și-a mai însușit și aurul și argintul consacrat tezaurului Domnului — Îl jefuise pe Dumnezeu de primele roade ale pământului Canaanului. PP 496.1

Păcatul de moarte care a dus la nimicirea lui Acan își avea rădăcina în lăcomie, unul dintre păcatele cele mai obișnuite și privite cu cea mai mare ușurătate. În timp ce alte păcate sunt dezvăluite, și pedepsite, foarte rar călcarea poruncii a zecea atrage o mustrare și aceea ușoară! Urâciunea păcatului acestuia și urmările lui îngrozitoare sunt lecții extrase din relatarea faptei lui Acan. PP 496.2

Miercuri 5 Noiembrie

Ușa speranței

Ce ne spune relatarea din Iosua 8:1-29 despre modul în care Dumnezeu poate transforma cele mai mari eșecuri în oportunități?

După ce Iosua a executat sentința divină asupra lui Acan și astfel a îndepărtat de la Israel mânia lui Dumnezeu, i s-a poruncit să adune din nou pe toți bărbații de război și să înainteze împotriva cetății Ai. Oștirile Cerului au luptat acum pentru Israel, iar dușmanii lor au fost puși pe fugă.” (Signs of the Times, 12 mai 1881, par. 1)

„Conștient că singura lor speranță era în ascultarea de Dumnezeu, Iosua a adunat acum tot poporul, așa cum poruncise Moise, și le-a reamintit binecuvântările care urmau să vină prin ascultarea de lege, precum și blestemele care aveau să cadă asupra lor dacă o vor disprețui. Apoi le-a repetat legea celor zece porunci și, de asemenea, toate rânduielile și poruncile pe care Moise le scrisese. Din nou, Iosua a condus Israelul la luptă împotriva vrăjmașilor lor. Domnul a lucrat cu putere pentru poporul Său, iar oștirile lor au înaintat, căpătând curaj nou cu fiecare victorie.” (Signs of the Times, 12 mai 1881, par. 2)

Un singur păcătos poate să răspândească atât întuneric, încât să alunge lumina lui Dumnezeu din întreaga comunitate. Atunci când poporul își dă seama că este cuprins de întuneric și nu știe care este cauza, trebuie să-L caute pe Dumnezeu cu stăruință și cu o adâncă umilință, până când greșelile care L-au întristat pe Duhul Său sunt descoperite și îndepărtate. 3M 265.1

Joi 6 Noiembrie

Un martor al puterii lui Dumnezeu

Iosua 7:6-9 redă reacția inițială a lui Iosua la dezastrul care s-a abătut asupra lor. Concentrează-te în special pe Iosua 7:9! Ce principiu teologic important se găsește în cuvintele lui?

Acan a poftit și a ascuns o placă de aur și o frumoasă manta babiloniană, care au fost luate ca pradă de la dușmani. Dar Domnul rostise un blestem asupra cetății Ierihon și îi poruncise poporului să nu ia pradă de la dușmani pentru propria folosință. „Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire, căci, dacă veți lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veți face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire și o veți nenoroci. Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier să fie închinate Domnului și să intre în vistieria Domnului.” 4M 491.1

Dar Acan, din seminția lui Iuda, a luat din lucrurile blestemate și mânia Domnului s-a aprins împotriva copiilor lui Israel. Când au pornit să lupte împotriva dușmanului, armatele lui Israel au fost bătute și puse pe fugă, iar unii dintre luptători au fost omorâți. Aceasta a adus o mare descurajare asupra poporului. Iosua, conducătorul lor, era nedumerit și tulburat. În cea mai mare umilință, el a căzut cu fața la pământ și s-a rugat: „Ah! Doamne 4M 491.2

Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mâinile amoriților și să ne prăpădești? De am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului! Dar, Doamne, ce voi zice după ce Israel a dat dosul înaintea vrăjmașilor lui? Canaaniții și toți locuitorii țării vor afla, ne vor înconjura și ne vor șterge numele de pe pământ. Și ce vei face Tu Numelui Tău celui mare?” 4M 491.3

Răspunsul dat de Domnul lui Iosua a fost: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor.” Acan furase ceva ce fusese rezervat pentru Dumnezeu, pentru a fi pus în vistieria Sa. De asemenea, el ascunsese acest lucru, trecându-l sub tăcere; atunci când a văzut că tabăra lui Israel a dat de necaz, el nu și-a mărturisit vina, deși știa că Iosua repetase înaintea poporului cuvintele Domnului, care spusese că, dacă vor lua pentru ei ceea ce fusese rezervat pentru Dumnezeu, tabăra lui Israel va avea de suferit. 4M 492.1

În timp ce se bucură de câștigul obținut în mod nedrept, siguranța pe care se baza începe să se clatine. Acan aude că urmează să fie făcută o investigație. Aceasta îl neliniștește. Își repetă din nou și din nou în sinea lui: Ce îi interesează pe ei? Eu răspund pentru faptele mele. Afișează un aer plin de curaj și, în cea mai convingătoare manieră, îl condamnă pe cel vinovat. Dacă ar fi mărturisit, poate că ar fi fost salvat, dar păcatul împietrește inima, iar el continuă să-și susțină nevinovăția. În mijlocul unei mulțimi atât de mari, el crede că va scăpa nedescoperit. Sunt aruncați sorții pentru descoperirea vinovatului și cad asupra seminției lui Iuda. Inima lui Acan începe acum să tremure de teama vinovăției, deoarece el face parte din această seminție, dar continuă să se amăgească singur că va scăpa. Sorții sunt aruncați din nou și este luată familia din care face parte și el. Acum, pe fața lui palidă, Iosua citește vinovăția. Sorții aruncați din nou îl identifică exact pe acest nefericit. Iată-l acolo, arătat de degetul lui Dumnezeu ca fiind cel vinovat, cauza tuturor acelor necazuri. 4M 492.2

Alte gânduri

Dacă, atunci când a cedat ispitei, ar fi fost întrebat dacă dorea să aducă înfrângere și moarte în tabăra lui Israel, Acan ar fi răspuns: „Nu, nu! Dar ce este robul tău, câine, ca să facă o nelegiuire atât de mare?” Dar a cochetat cu ispita pentru a-și satisface lăcomia și, când s-a ivit ocazia, a mers mai departe decât își propusese în inima lui. Exact în același fel, membrii bisericii sunt în mod imperceptibil conduși să-L întristeze pe Duhul lui Dumnezeu, să-și înșele semenii și să atragă dezaprobarea lui Dumnezeu asupra bisericii. Niciun om nu trăiește pentru sine. Rușinea, înfrângerea și moartea au fost aduse asupra lui Israel prin păcatul unui singur om. Acea protecție care planase asupra lor în timpul bătăliei a fost retrasă. Diferitele păcate care sunt cultivate și practicate de cei care se declară creștini atrag dezaprobarea lui Dumnezeu asupra bisericii. În ziua în care vor fi deschise cărțile din ceruri, Judecătorul nu-i va spune omului în cuvinte care îi este vina, ci doar va îndrepta spre el o privire pătrunzătoare, cercetătoare, și orice faptă, orice tranzacție a vieții va fi în mod viu întipărită în memoria păcătosului. Nu va mai fi nevoie ca acea persoană să fie identificată, ca pe vremea lui Iosua, în seminția și în familia ei, ci își va mărturisi cu propriile buze decăderea, egoismul, lăcomia, necinstea, prefăcătoria și înșelăciunea. Păcatele sale, ascunse de oameni, vor fi atunci aduse la cunoștința tuturor așa cum sunt, ca de pe acoperișul casei. 4M 492.3

Influența cea mai de temut în biserică nu este cea a împotrivitorilor pe față, a necredincioșilor și a blasfematorilor, ci a celor care declară că sunt ai lui Hristos, dar sunt inconsecvenți. Aceștia sunt cei care opresc binecuvântarea lui Dumnezeu de la Israel și aduc slăbiciune asupra bisericii, o ocară care nu este îndepărtată ușor. În timp ce Iosua stătea întins cu fața la pământ, revărsându-și sufletul înaintea lui Dumnezeu cu agonia spiritului și cu lacrimi, porunca lui Dumnezeu a fost o mustrare: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?” 4M 493.1

Bisericile considerate de succes sunt pline de oameni care, deși pretind că Îi slujesc lui Dumnezeu, sunt hoți, criminali, adulteri și desfrânați. Dar, de la cei care mărturisesc credința noastră smerită, se așteaptă un standard mai înalt. Ei trebuie să fie creștini ai Bibliei, să fie sârguincioși în studierea Hărții vieții. Ei trebuie să examineze cu grijă și cu rugăciune motivele care îi îndeamnă la acțiune. Cei care își pun încrederea în Hristos trebuie să înceapă să studieze chiar acum frumusețea crucii. Dacă vor să fie niște creștini vii, trebuie să înceapă să se teamă de Dumnezeu și să asculte de El chiar acum. Dacă vor, ei pot să-și salveze sufletul de la ruină și să aibă succes în câștigarea vieții veșnice. 4M 493.2

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org